

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/179/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213203604
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2213203604.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Zlatice Javorovej a sudkýň JUDr. Evy Barcajovej a JUDr. Ivety Jankovičovej v právnej veci žalobkyne: Secapital S.á.r.L., 2 Avenue Charles de Gaulle, L-1653, Luxemburské veľkovevodstvo, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Gallo, s. r. o., Martin, Jilemnického 4012/30, proti žalovanej: U. G., nar. X. O. XXXX, bytom F., S. XXX/XXX, o 2.551,23 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 21. januára 2014 č. k. 6C 202/2013 - 55 takto

rozhodol:

Odvolaací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa úrokov v sume 402,52 eur a úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 402,52 eur od 12.6.2010 do zaplataenia p o t v r d z u j e .

V napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa zmluvnej pokuty 296,23 eur, úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 296,23 eur od 12.6.2010 do zaplataenia a v časti o trovách konania rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1.852,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z tejto sumy, počnúc od 12. júna 2010 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. vo zvyšku žalobu zamietol a III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni pomernú časť náhrady trov konania z titulu súdneho poplatku 70,38 eur, trov právneho zastúpenia 109,40 eur k rukám právneho zástupcu žalobkyne, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, b/, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 517 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinného od 1.1.2009. Vecne dôvodil, že pôvodná žalobkyňa (Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok) a žalovaná uzavreli 6. októbra 2009 zmluvu o pôžičke č. 7062156, na základe ktorej právna predchodkyňa žalobkyne poskytla žalovanej pôžičku 2.000 eur, ktorú sa žalovaná zaviazala splatiť v pravidelných 48 mesačných splátkach v sume 73,76 eur a takto jej za poskytnutých 2.000 eur vrátiť 3.312 eur. Do vydania rozhodnutia žalovaná uhradila z uvedenej sumy iba sumu 147,52 eur, čo vyplýva z doloženej platobnej histórie žalovanej na spornom úvere. Ďalej dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že sa jednalo o zmluvu o úvere, ktorá bola podľa obsahu a pripojených všeobecných obchodných podmienok tzv. typovou zmluvou, vyhotovenou pre širší neurčený okruh spotrebiteľov so žiadnou možnosťou zasiahnuť do obsahu podmienok zmluvy a tak podstatným spôsobom ovplyvniť jej obsah. Právny vzťah medzi účastníkmi založený uvedenou zmluvou považoval za spotrebiteľský

a to zo spotrebiteľského úveru. V uvedenej zmluve uzavretej medzi účastníkmi chýbajú náležitosti vyžadované § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ - konečná splatnosť spotrebiteľského úveru (vyjadrená dátumom) a v zmysle § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, absencia týchto náležitostí má za následok, že úver sa v zmysle § 4 ods. 3 ZoSÚ považuje za bezúročný a bez poplatkov, z čoho vyvodil, že žalobkyňa má od žalovanej právo na zaplatenie rozdielu medzi skutočne poskytnutým úverom a úhradami zo strany žalovanej a keďže žalovaná z titulu úveru od právnej predchodkyne žalobkyne dostala 2.000 eur, z ktorej sumy uhradila 147,50 eur, má zaplatiť žalobkyňi sumu 1.852,50 eur. Priznal žalobkyňi aj úroky z omeškania z priznanej istiny, ktoré si žalobkyňa uplatnila v zákonom prípustnej výške a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne dôvodil, že žalobkyňa si uplatňovala od žalovanej zaplatenie istiny 2.551,23 eur, súd jej však priznal len 1.852,50 eur, pretože žalobkyňa mala úspech v percentuálnom vyjadrení 73% a žalovaná 27%, po odpočítaní pomeru úspechu žalovanej od pomeru úspechu žalobkyne mu vyšiel úspech žalobkyne 46% (73% - 27%), v ktorom pomere bola žalobkyňi priznaná pomerná časť náhrady trov konania. Pri súdnom poplatku, ktorý bol zaplatený vo výške 153 eur, 46% predstavuje 70,38 eur, trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené spolu na 237,82 eur, z čoho 46% predstavuje 109,40 eur. Právny zástupca žalobkyne vykonal vo veci 2 úkony právnej pomoci (1 úkon á 91,28 eur + 7,81 eur + 20% daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) t. j. 19,82 eur). V priebehu konania pred vydaním napádaného rozsudku právoplatným uznesením z 13. augusta 2013 č. k. 6C/202/2013-41 súd prvého stupňa pripustil, aby do konania namiesto pôvodnej žalobkyne: Consumer Finance Holding, a.s., Hlavné námestie 12, Kežmarok vstúpila obchodná spoločnosť Secapital S.á.r.L., so sídlom 2 Avenue Charles de Gaulle, L-1653, Luxemburské veľkovoľvodstvo, zapísaná v obchodnom registri, oddiel B, vložka 108305, keďže z predložených dokladov najmä zo zmluvy o postúpení pohľadávok mal za zrejmé, že na spoločnosť Secapital S.á.r.L. prešlo právo pôvodnej žalobkyne voči žalovanej, teda vstúpila do práv žalobkyne voči žalovanej a došlo k prevodu práv, keď postupník vyjadril súhlas so vstupom do konania.

Proti tomuto rozsudku iba v jeho zamietajúcej časti vo veci samej a v časti o trovách konania podala včas odvolanie žalobkyňa z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/, b/, d/ a f/ O. s. p., s návrhom na zrušenie rozsudku v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Mala za to, že neboli splnené podmienky, ktoré ZoSÚ predpokladá preto, aby poskytnutý spotrebiteľský úver bolo možné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva mala totiž zákonom predpísanú formu a obsahovala náležitosti ustanovené v § 4 ods. 2 ZoSÚ, t. j. konečnú splatnosť pôžičky, výšku a počet splátok, ktoré boli uvedené v zmluve a to v čl. VII označenom ako schválená výška pôžičky, keď zákon v § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ nepredpisuje formu, akou má byť uvedená konečná splatnosť pôžičky a teda stačí ak zmluva obsahuje informáciu o konečnej splatnosti úveru, z ktorej je zrejماً doba trvania záväzku. Ďalej v čl. 6 bod 6.2 podmienok v zmluve o pôžičke je explicitne uvedené, že pokiaľ nie je v zmluve stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci, pričom je nutné podotknúť, že všeobecné obchodné podmienky sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Žalobkyňa mala za to, že žalovaná podpisom zmluvy bola s vyššie uvedenými podmienkami uzrozmeneá, súhlasila s nimi a uvedené nijakým spôsobom v čase podpisu zmluvy nerozporeovala. S poukazom na smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola do slovenského právneho poriadku transponovaná ZoSÚ v čl. 10 ods. 2 písm. c/ vyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala informáciu o dĺžke trvania zmluvy o úvere. V zmysle uvedeného mala za to, že žalobkyňa v predmetnej veci splnila všetky legislatívou požadované náležitosti na to, aby zmluva nebola posudzovaná ako bezúročná a bez poplatkov, čo je v rozsudku opomenuté a na základe tohto opomenutia súd potom vyvodil, že žaloba nebola podaná dôvodne v plnom rozsahu, pre chýbajúce zákonom určené náležitosti zmluvy o poskytnutí pôžičky, čoho dôsledkom bolo čiastočné zamietnutie žaloby, keď mala za to, že ide o chybné právne posúdenie veci.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadrila.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolania (teda len 1. v napadnutej časti vo veci samej, kde došlo k tzv. zvyškovému zamietnutiu žaloby a 2. v časti trov konania, v ktorej malo rozhodnutie povahu rozhodnutia závislého na hoc aj len čiastočne napadnutom rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal a i rozhodol túto vec na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie

odvolacieho súdu si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že rozsudok nemožno vo všetkých odvolaniích dotknutých častiach považovať za vecne správny.

Žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplata sumy 2.551,23 eur (istina 2.402,52 eur + zmluvná pokuta 296,23 eur = 2.698,75 eur - prijaté úhrady 147,52 eur = 2.551,23 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 12.6.2010 do zaplata. V ostatnej špecifikácii žalovanej sumy (č. I. 51 spisu) uviedla, že žalovaná suma pozostáva z istiny 1.970,91 eur (celková poskytnutá pôžička 2.000 eur - na istine uhradených 29,09 eur), úroku 284,09 eur (celková výška vyčísleného úroku ku dňu okamžitej splatnosti dlhu 402,52 eur - uhradených 118,43 eur) a zmluvnej pokuty 296,23 eur.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobe vyhovel v časti zaplata sumy 1.852,50 eur (poskytnutý úver 2.000 eur - žalovanou zaplata suma 147,50 eur = 1.852,50 eur) s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.852,50 eur od 12.6.2010 do zaplata. (O 2 eurocenty prekročil pri istine návrh, keď žalovaná zaplata sumu 147,52 eur a nie 147,50 eur, čo však odvolaním nebolo namietané).

V zostávajúcej časti, t. j. v časti týkajúcej sa úrokov v sume 402,52 eur a úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 402,52 eur od 12.6.2010 do zaplata a v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty 296,23 eur, úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 296,23 eur od 12.6.2010 do zaplata, žalobu zamietol.

Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g/ a i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ktorý bol až neskôr, teda po uzavretí zmluvy v prejednávanej veci a to od 11. júna 2010 nahradený novším zákonom č. 129/2010 Z. z.), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať i konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa ust. § 4 ods. 3 rovnakého zákona pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a/ poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo b/ dodaný tovar, alebo poskytnutá služba. Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/ a l/, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Podľa § 35 ods. 2 O. z. právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

Z predmetnej zmluvy účastníčok z jej časti V. označenej „Údaje k požadovanej pôžičke“ vyplýva výška úveru 2.000 eur a doba splácania pôžičky 48 mesiacov; z jej časti VII. označenej „Schválená výška pôžičky (nevypĺňa sa)“ vyplýva schválená výška pôžičky 2000 €/60.252 Sk, splátka 73,76 €/2.222,09 Sk, celková suma pôžičky 3312 €/99.777,31 Sk, mesačná výška poistenia 4,76 €/143,40 Sk, počet splátok 48, konečná splatnosť 48 mesiacov, mesačná výška poistenia 1312 €/39.525,31 Sk, sadzba poistenia 6,90%, ročná úroková sadzba 31,10%, RPMN 31,10 % priemerná hodnota RPMN 20,33%.

Posudzujúc práve citované ustanovenia zmluvy za použitia výkladu v zmysle § 35 ods. 2 O. z. a § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy účastníčok, odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa a to, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje zákonom predpísanú náležitosť - konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, keď s poukazom na znenie príslušného zákonného ustanovenia nepostačuje a nie je rozhodujúce, že z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere je možné dátum konečnej splatnosti vypočítať, keďže zákonodarcu tu výslovne vyžaduje, aby zmluva obsahovala konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, čo v danom prípade splnené nebolo. V zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusí byť nutne uvedený iba konkrétny dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keď konečná splatnosť spotrebiteľského úveru môže byť v zmluve určená i iným spôsobom ako uvedením dátumu, avšak takým, ktorým je nesporné a jednoznačne určiteľný dátum splatnosti poslednej mesačnej splátky. V predmetnej zmluve ale údaj o konečnej splatnosti úveru nie je uvedený takýmto spôsobom, v kolónke konečná splatnosť je uvedené „48 mesiacov“ a nie je zrejmé čoho konečná splatnosť a od kedy, nie je možné dovodiť nesporné a jednoznačne určiteľný dátum konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ak by súd prijal

argumentáciu odvolateľky, tak potom údaj o konečnej splatnosti úveru by nemusel byť obsiahnutý v žiadnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, pretože ak sa v nej uvedú základné náležitosti iba podľa písm. i/ zákona, dátum konečnej splatnosti úveru je vypočítateľný vždy.

Zjavne nespochybniteľným bol aj ten záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého úverová zmluva neobsahovala ani určenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, hoci to vyžadoval § 4 ods. 2 písm. i/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, účinného v čase uzavretia zmluvy účastníčok.

Tunajší odvolací súd sa totiž aj týmto problémom zaoberal už v minulosti, i keď v exekučnej veci (tu por. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 9. augusta 2011 č. k. 10CoE/313/2010-44, vydané vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 26Er/344/2010) a výsledkom jeho analýzy bol záver sformulovaný tak, že primárnemu účelu právnej úpravy normami spotrebiteľského práva (ktorým je zrozumiteľnosť pre spotrebiteľa a ochrana tohto - z povahy veci slabšieho - účastníka právneho vzťahu) zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. (pred jeho novelizáciou zákonom č. 568/2007 Z. z., čo ale rovnako je použiteľným aj na písmeno i/ ustanovenia počnúc 1. januárom 2008), ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone slovami „suma“ (dnes „výška“), „počet“ a „termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Naplneniu uvedeného účelu preto nemôže urobiť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie čiastkových súm reprezentujúcich jednotlivé čiastkové položky, čo je navzdory odchylnosti takejto úpravy spotrebiteľských úverov od úpravy úverov všeobecne práve dôkazom zvýšenej pozornosti venovanej ochrane spotrebiteľa (ktorý by pri rozhodovaní sa, či zmluvu uzavrie, nemal byť zavádzaný ani problematickými údajmi, z ktorých nemusí byť schopný vyvodiť, aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, za ktorú si požičiava a ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť). Na práve uvedené treba usudzovať predovšetkým preto, že vyššie spomínanému záujmu na čo najväčšej prehľadnosti dojednaní pre spotrebiteľa doslova odporujú formulácie, vyžadujúce od spotrebiteľa uvažovať s matematickými operáciami a navyše za použitia viacerých pojmov, nezriedka „roztrúsených“ v rôznych častiach listín spotrebiteľovi predkladaných (ale aj nepredkladaných) na podpis, v ktorých sa tak logicky možno „stratiť“.

Keďže potom s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, v zmysle citovaného ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z. z. je nevyhnutné poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, bolo dôvodným žalobu v časti smerujúcej k zaplateniu dlžných úrokov s príslušenstvom zamietnuť.

Odvolací súd pri riadení sa týmito úvahami a pre stotožnenie sa aj so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, týkajúcej sa úrokov a ich príslušenstva podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; podľa písm. h/ rovnakého paragrafu, odseku i zákona potom rovnako rozhodne, ak súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v prvom z práve odcitovaných ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručeného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37 alebo z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé vo veci súdu prvého stupňa z prejednávanej veci, teda Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu potom vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s už uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) - v rámci využitia prípadných riadnych alebo tiež mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným takýmto ustanovením.

Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek (nieto ešte zmysluplnej) diskusie fakt, že práve opísanou vadou bol postihnutý i rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci v napadnutej zamietajúcej časti, týkajúcej sa zmluvnej pokuty 296,23 eur s príslušenstvom, nakoľko jeho zdôvodnenie v takejto časti neposkytuje žiadne dôvody na podporu spôsobu rozhodnutia zvoleného súdom prvého stupňa a je tak i nepreskúmateľné predovšetkým preto, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil ani právne neodôvodnil, prečo bola žaloba zamietnutá aj v časti o zmluvnej pokute 296,23 eur a úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 296,23 eur od 12.6.2010 do zaplatenia.

Súd prvého stupňa tak v tejto časti zaťažil konanie jednou z variácií na postup odnímajúci účastníkom konania reálnu možnosť konať pred súdom (nedostatkom odôvodnenia rozsudku v takejto časti) a odvolaciemu súdu za takéhoto stavu vecí ani neostávalo iné, než v záujme zachovania práva účastníčok na dvojinštančný proces (zahŕňajúci i vykonávanie základného dokazovania na rozhodujúce otázky v prvom stupni súdov) rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, týkajúcej sa zmluvnej pokuty s príslušenstvom aj v závislom rozhodnutí o trovách konania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ aj h/ O. s. p. zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, v prípade potreby doplniť dokazovanie, výsledky konania v časti ktorá zostala predmetom konania podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť a až následne opätovne rozhodnúť o veci v zostávajúcej časti, o trovách konania a tiež o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.), to samozrejme i s vypravením nového rozhodnutia aj odôvodnením obsahujúcim patričné odpovede na všetky relevantné otázky (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.